

Cser Ferenc

Az diktálja a békefeltételeket, aki kirobantotta a háborút?

Minden jel szerint igen. Ez ugyan távolról ellentmondásnak tűnik, valójában viszont nem az. Az I. világháború kirobantásának egyik – ha nem éppen a legfontosabb – oka a háborút átmenetileg lezáró béke feltételeinek diktálhatósága volt. Magyarország ellenezte a háborút. Magyarország képviselőit a veszített háborút követő patkánylázadás leverése után – vagy éppen emiatt – nem is engedték a tárgyalóasztalhoz, hanem csupán a végén odaidézték, hogy a diktátumot vegye át, írja alá. Azt viszont szigorúan meghagyták: akár a léte árán is, de hajtsa végre!

Hazánkban a békediktátumok átvételének és aláírásának napja kilenc évvel ezelőtt a Nemzeti Összetartozás Napjává lett nyilvánítva. Ma nemzeti tragédiánk napjára, a trianoni gyászra emlékezünk.

Igen, emlékezünk, mert ami ott és akkor történt, ami a magyar emberek sorsát megpecsételte, el nem feledhető. Nem feledhető, de elsősorban nem azért, mert büntetés volt, hanem mindenekelött az igazságtalansága miatt. Büntették akkor a magyart – így általános értelemben véve – és büntetik azóta is. Akkor talán az ország korábbi nemzeti eseményeinek országgrábló politikáját végrehajtva az idegensége miatt, az előítéletes gyűlölet miatt, amiatt, amit nem követett el. És büntetik ma is, csak hogy annak föltehetően már több oka is van – amit természetesen elhallgatnak. Ők, akik a büntetést elhatározták és kíméletlenül végre is hajtatták.

Az eltelt közel egy évszázad alatt nyilvánvalóvá vált, hogy az I. világháború eredeti célja Európa népeinek rabigába hajtása volt. De nem feledhetjük azt sem, hogy a pénzoligarchiát irritálta az Osztrák-Magyar Monarchia léte, de főként annak történelmi múltja. Még inkább irritálta, hogy Európa közepén él egy nép, akinek a nyelvét nem értik, akinek az évszázadok során bemutatott, a Nyugatot védő véréldozatait nem értették. Egy nyelvtudomány és kultúrájában idegen nép irritálta őket, akik akkorra már körülölelték a szláv tenger, akik már évszázadok óta meg akartak hódoltni és aki a hódító iga alól mindig kibújt.

Lázadó, rebellis lett a magyar. Nem fogadta el az Európaszerte uralkodó hűbéri rendszert, nem fogadta el a született felsőbbrendűséget. Nagy számú dala, zenéje, változatos tüzestánca, a regéi idegenek voltak a hódítók számára. Irritálta őket a pusztai létük. Irritálta őket a Kárpát-medence őslakóinak élettereje, szorgalma, gazdagsága – és békés életmódja. Igen, mindez irritálta a magát felsőbbrendűnek vélőket. Irritálta a békediktátum előkészítőit, hogy vereségét követően eltaposta a véreskezű bolsevik kalandorokat, akik pedig az országot tálcán kínálták volna a nemzetköziség részére. *'Nem akarok katonát látni!'* – harsogta a bolsevik hadügyminiszter. Magyarországot meg kellett aláznunk és a létfeltételeit a lehető legseélyesebbre kellett szorítani. Ezt pecsételték meg a trianoni kastélyban 1920. június 4.-én.

Trianonra emlékezünk. Trianonra, ahol aláírták a magyarokkal megalázó békediktátumot. Mintha a magyarok robbantották volna ki az I. világháborút, mintha Európa összes nyomoráért ők lettek volna a felelősök. Békeszerződésnek csúfolták, ami csupán diktátum volt. Diktátum, hogy vagy aláírják a magyarok, vagy elpusztítják őket. Az európai béke jegyében. **Trianon.**

Aláírtuk. Aztán összeszorított fogakkal, de kifizettük a ránk hárított jóvátételt, miközben a 'szerződés' diktálók és annak előnyeit élvezők, ha tehették, az országot minden vagyonától, feltápaszkodási lehetőségétől igyekeztek megfosztani. Kezdeve, hogy a hazai bolsevik patkányok aktív közreműködésével még a szerződést megelőzően haderővel kívánták az országot megsemmisíteni. Amde ezt a már szétszélesztett, mégis újra egybegyűjtött haderő maradványai meggátolták. A patkánylázadást Horthy Miklós vezetésével elfojtották.

A diktátum átvételekor gyászharangok szólaltak meg az egész országban. A nemzet gyászolt. De a nemzet halál még sem következett be, az országot a megfelelő politikai vezetéssel mégis sikerült ismét talpra állítani és a diktátum kibocsátását követően két évtizeddel ismét életképes állapotba emelni. Megbocsáthatatlan bűn ez a nemzetközies szemében! Hungarizmus! Nacionalizmus! **Trianon!**

A magyarokat és a németeket megalázó trianoni ill. versailles-i békeszerződések célja nem Európa tartós békéjének a megteremtése volt. Hiszen máris magukban hordozták a következő 'világháború' magját, ami aztán negyed évszázadon belül menetrendszerűen be is következett. Hazánk a két tűz között lévén kritikus helyzetben volt. Am hiába volt minden diplomá-

ciai törekvése, a Nyugat arcáról lehullott e lepel: ők a bolsevizmus térnyerését és nem az országok függetlenségét, szabadságát, önálló létét támogatták, akarták. Különösen nem Magyarországot, akit odadobtak Sztálin lábai elé. **Trianon.**

A II. világháborút követő párizsi békeszerződések semmivel sem voltak kevésbé diktátumok, mint a közel három évtizeddel korábbiak. Magyarországot bűnös nemzetnek kiáltották ki és ismét büntették. Talán azért büntették, mert a német megszállásig otthont adott és védelmet nyújtott a németek megszállta területekről menekülő és hazai zsidóságnak, mert gátolta az orosz haderő nyugatra törését, mert egyáltalán létezett? A szövetségesek barbár módon szétbombázták, szétlőtték Budapestet. Aztán tartották a markukat háborús jóvátételért. De, hogy biztos ne tudjuk kifizetni előbb a teljes magyar gyáripár-, közlekedés eszközkészletét elszállították és a termelő egységekben orosz résztulajdont iktattak be. **Trianon.**

Mindez önmagában elegendő lett volna a magyar társadalom teljes letargiájához, mégis, bár az orosz jóvátételként elszállított élelmiszerek miatt éhhalál szélén táncolva az országot újjá építettük, hogy aztán a bolsevik kormányzás és proletár diktatúra megtehesse a magáét: brutálisan uralkodjon, bebörtönözzön, halálra kínozzon, kivégezzen embertömegeket, új hitet erőszakoljon ránk, kifosson minket a vagyonunkból, ellehetetlenítse az ország értelmiségét. Rákosi szavai szerint, *'az értelmiséget létbizonytalanságán keresztül kell féken tartani'* – és felszaltatta az értelmiségi szervezeteket. Következésképp, az ország szellemi erejének tekintélyes része – ha tehette – külföldre menekült a kommunizmus barbársága elől.

Aztán jött 1956, amikor a már bolsevik szellemben nevelt ifjúság mondta ki, hogy elég! Föllázadt és a Budapesten vereséget szenvedett orosz haderőnek az országra törő újabb egységeivel oly barbár módon csapott vissza és fojtotta el a lázadást, hogy Európa kommunista mozgalmainak hívói fölébredtek. A kommunizmus életerősnek tűnő bástyája megrepedt, hogy három évtizedes agonizálás után végleg kimúljon. Újabb bűn, újabb ok a magyarok büntetésére. **Trianon.**

A nyugati bankároligarchiának a szovjetekbe vetett bizalma már a II. világháború után megroppant, hiszen képtelenek voltak elérni Európa teljes bolsevizálását. Ennek kettős oka volt: az egyik – és ez volt a fő! – hogy a német haderő a Vörös Hadseregnek Európát előzőleni szándékozó támadását közvetlenül megelőzően támadott és áttörve az orosz vonalakat masírozott annak gazdasági gócai felé. Három évvel vetette ezzel vissza az oroszokat. Csak három év múlva kerülhettek abba a helyzetbe, hogy eredeti határaikon túl, nyugatra menjenek. A másik kisebb, de még sem jelentéktelen akadályt Budapest jelentette, ahol 3 hónapra akadtak fenn. Közben a nyugati társadalmak fölébredtek és az oroszok elébe mentek, megmentve saját területeik nagy részét a bolsevizálástól.

A keletről induló bolsevizálás helyett más megoldást kellett kidolgozni. Nem sokkal a világháborút követően indult meg a nyugati államok szövetségének kiépítése – kezdetben közös piac, majd államok szövetsége révén. Nekünk magyaroknak Trianon káros hatásainak elsimítását kecsesítő lehetőségnek tűnt, hogy az államszövetséghez csatlakozva elszakított nemzetrészeink ismét összekerülnek és az Európai unió szellemiségével a Trianonban elcsatolt részek magyarságára nehezedő etnikai nyomás csökken, akár meg is szűnik. Tévedtünk. **Trianon keményebben hat, mint korábban.**

Itt állunk most, 2012 közepén, 8 évvel az Európai Unióhoz való csatlakozásunk után, amikor Felvidék és Erdély már úgyszintén az Unió tagja, hogy a Trianon hatásainak elhomályosítását, megszüntetését váró reményeink mind hoppon maradtak.

Szlovákiában pl. a magyar nyelv használatát még keményebben üldözik, mint korábban, magyar hangokért felfoltharvernek embereket és a bíróság ráadásul az áldozatok ellen folytat eljárást. Erdélyben ugyancsak igyekeznek felszámolni a magyar közösségeket, gyakori, hogy anyanyelvük használatáért bántalmaznak embereket – de nem csak a vad nacionalisták, hanem a hivatalos szervek is üldözik, aki magyarnak véli magát. *'Romániában románul beszélünk!'* A látogatóktól sem viselték el, hogy egymás között magyarul beszéljenek. Azon a földön, ami a magyar nyelvű műveltség egyik forrása, a magyar népdalok, népi táncok, díszítőművészet és regevilág egyik leggazdagabb tárháza. Ott, ahol a magyarság őslakos. **Trianon.**

Hogy az unión kívüli Vajdaságban, vagy Kárpát-alján mi a helyzet, arról jobb nem szót ejteni. Az anyaországbeli események, a magyarellesnek, a magyargyűlölő megnyilvánulások árnyékában azok távolinak tűnnek. Az anyaországban is a magukat liberálisnak, nemzetközinek megfogalmazó gyűlölettel (Kertész Imre, Kertész Ákos, Konrád György, Heller Ágnes, Esterházy Péter, Dániel Péter, Regős Péter és a lista szinte vég nélkül folytatható) megnyilvánulásai, szavai, tettei magyar gyűlölettel izzanak.

Felzúdultak az országgházban elhangzó székely himnusz, vagy Horthy Miklósnak állított szobor miatt, az ország tönkretételét szorgalmazó vörös gróf szobrának Budapestről való elszállítása miatt, szapulják a magyarságot, mert nem esett még tédre előttük és szolgálja őket minden erejével. Rohannak panasza a nyugati elvtársaikhoz, és mocskolják saját hazájukat, a

népüket, azokat, akik akárhogy is, munkájukkal biztosítják az ő arany életüket. **Trianon.**

Legutóbb Bencsik János írta a Barikádban velük kapcsolatosan:

„Azoknak, akikben zsigeri idegenkedés, félelem, netán gyűlölet van Trianon és az elszakított magyarság sorsának felemlegetése kapcsán, nehéz elmagyarázni, miért is jelent sok magyar ember számára érzelmi feltöltődést a Székely himnusz eléneklése, én mégis teszek egy próbát. Nagyon egyszerű oka van annak, hogy miért nem lehet Trianont meghaladni. Azért, kedves balliberális barátaim, mert a mai napon, 2012. május 16-án minden negyedik magyar csecsemő Magyarország területén kívül született meg. Ezért.”

Súlyosbítja a helyzetet, hogy a magát nemzetinek valló és az előző kormányzat tragikusan magyarellesnek, romboló politikája eredményeként abszolút többség birtokában kormányzó tettei is ebbe az irányba hatnak. Egymás után hozzák a törvényeket, amiben az országot felvásárolni, behódoltni akarók igénye érvényesül és a saját magyar kultúránk szorul vissza. Törvényileg tiltják pl., hogy a II. világháborús állítólagos népirtásról az igazságot vizsgáljuk, egyáltalán, hogy a vallásos dogma szerűen hajtogatott – mégis nap-mint-nap változó – hitelfogástól eltérő módon nyilatkozzunk, beszéljünk. Egyáltalán, hogy mindezekre térdre rogyás nélkül gondoljunk. Törvényileg tiltják, hogy a nyakunkba akasztani szándékozott igát megnevezjük, hogy ellene védekezzünk.

A legutóbb tervezett büntető törvénykönyvben még mindezen is túl kívánnak lépni. A védett kisebbségek mellett az Európai Unió is a védett állatok közé sorolódik, nem lehet majd róla rosszat mondani, írni, nem lehet majd a ránk erőltetett és erőltetendő politikáját kritizálni, nem hívhatunk fel azok elleni tüntetésre sem, mert a fejünk felett lóg az esetenkénti 3 éves börtön, ahogy a javasolt 336. paragrafus ezt megfogalmazza:

„Aki nagy nyilvánosság előtt a köznyugalom megzavarására alkalmas módon az Alaptörvény jogszabály, Magyarország nemzetközi kötelezettsége, vagy Magyarország által kötelezően alkalmazandó Európai Uniói jogi aktus ellen, vagy az ezek alapján működő bírósági vagy hatósági rendelkezés ellen, általános engedettlenségre uszít, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Trianon.

Magyarországon, magyarnak születtem. Magyar az anyanyelvem. A magyar műveltségben nevelkedtem. Életem során több sorscsapást elviselve lelkem végleg magyarrá alakult. Magyarrá, mely a sajátom és ami senki ellen nem irányul. Mégis, ha magyarul akarok megnyilvánulni, a trianoni diktátum erőinek szószólói azonnal lecsapnak rám és mindenféle megbélyegzéssel igyekeznek elhitelteleníteni, kizárni az emberi közösség sorából. Mert számukra ha valaki magát magyarnak véli és ezt komolyan gondolja, akkor fasiszta, antiszemita, nacionalista, gyűlölködő és még sorolhatnám a megbélyegző és ítéletet jelentő jelzőket. A nemzeti érzések csakis a nem-magyaroktól fogadhatók el, náluk viszont ez dicséret jelző a nacionalizmus – ahogy pl. az ABC rádióban is emlegetik Smetana, vagy Dvořák nacionalizmusát. **Trianon.**

Mindezeket Trianon szó véd-jelzi. Trianon, ahol Magyarországot, a magyarságot kollektíve bűnösnek nyilvánították. És azóta is folyamatosan ezt hangoztatják. Ezt tükrözik a megváltoztathatatlan Benes dekrétumok. Ezt gajdolja a hazai zsidóság, ezt adják a 'megvilágosult', 'haladó' nyugati balliberális véleményformálók szájába és ezt harsogja a fél világ. De nem a jobbak fele. Merthogy van egy másik 'világ' is a földkerekségen és nekünk, magyaroknak azoktól nem elzárkóznunk kell, hanem azok figyelmét, esetleges testvéri támogatását kérni és elfogadni.

Hogy egyszer valóban lezárhassuk a trianoni diktátumok romboló hatását, hogy ismét talpra állhassunk, ahogy tettük Horthy Miklós kormányzó országában. Hogy a gyászunk ismét életerővé váljon. Az országgházban elfogadott emléknep elnevezésének szellemében ezért össze kell fognunk és egy-emberként kiállnunk igazunk mellett. Tanítanunk kell népünket, hogy tudatosuljon benne: mi nem vagyunk bűnös nemzet, ezt a bélyeget el kell elutasítanunk, és azokat is, akik az ebbéli hitet dogmaként akarják belénk oltani. **Tanítani, tanulni, hogy a lehangoló hódításnak ellen tudjunk állni. Mert ez az alapja a jövőbeli talpra állásunknak, a trianoni trauma megszüntetésének.**

Himnuszunk utolsó versszakával fejezzük ki ebbéli óhajunkat és reményünket:

*Szánd meg lsten a magyart
Kit véssék hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors akít régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Mebűnhögte már e nép
A múltat s jövendőt!*

Elhangzott: a canberrai magyarok 2012. június 2.-i és a Sydney-i magyarok 2012. június 3.-i megemlékezésén.
MVSZ Sajtószolgálat

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.